

PERSISTÈNCIA AL CASAL DE CALAF

RAMON TORRA CAMPÀ

Sovint la salut d'un municipi es pot mesurar per molts indicadors, però n'hi ha un que és important: el tipus i el nombre d'entitats actives, i dins aquestes, la continuïtat i la capacitat que tenen per adaptar-se i il·lusionar les persones. En els darrers anys, a Calaf, han sortit diferents iniciatives privades que podrien denotar un cert revulsiu; avui parlaré de dues de molt especials que ja comencen a formar part de l'imaginari col·lectiu i que es realitzen al Casal de Calaf. Totes dues parteixen de la voluntat d'arribar a nous públics tot aprofitant els nous espais de què disposa l'entitat (el vestíbul, la sala de fusta, la sala d'exposicions, l'escenari) i ampliar així l'oferta habitual de la casa, basada principalment en el teatre.

La primera d'aquestes activitats és el *Conta contes*. Va començar el matí de Sant Esteve del 1997 a la sala d'exposicions, però l'èxit ha fet que ara es faci a la sala de

fusta (amb més capacitat i intimitat). Són 12 anys d'una iniciativa que en origen va sorgir com una activitat popular i complementària dins la programació nadalenca de l'entitat. El punt de partida és la recuperació de l'oralitat a través del conte (en temps de les noves tecnologies), i el fet de retornar al protagonisme de les persones, sovint anònimes.

Aquesta fórmula ha permès durant aquests anys escoltar contes inventats, contes populars, o senzillament adaptats a través de mil i un recursos i formes d'expressió, i no tant sols això, sinó que també s'ha buscat la complicitat de persones poc habituals per dinamitzar l'acte i d'artistes locals que il·lustrin el pòster que l'anuncia —persones que han anat variant al llarg del temps. Per tant, a l'hora de fer la programació s'ha buscat la pluralitat i la varietat en les propostes, tot i que cada any es parteix d'unes mateixes pautes: persones grans i de mitjana edat, persones novingudes, joves, un conte musicat, i persones que per diversos motius tenen una certa rellevància o simplement el seu futur laboral és lluny de casa nostra. Això fa que cada any, per Sant Esteve, tinguem un veritable regal tant pels contes que ens expliquen com per les sis persones que ens ofereixen la seva faceta més personal i íntima.

La segona activitat a què fem referència són les *Músiques a cau d'orella*, una altra de les iniciatives que comencen a formar part de

l'agenda cultural i que enguany, amb un format més extens, celebra la seva vuitena edició. La proposta consisteix en la realització d'un cicle de música de petit format, el qual cerca la proximitat amb el públic i la qualitat musical, acompanyat d'una programació de cert risc: habitualment són propostes emergents dins el panorama musical o senzillament músics que fan una aposta poc comercial. Després de diferents fases, el cicle ha trobat el seu lloc amb músics i públic alhora sobre l'escenari de la sala Folch i Torres, el qual ofereix moltes possibilitats de creació i adaptació a la proposta que es programa (això sí, al voltant d'una tauleta i una copa de cava).

Aquestes dues iniciatives, a banda del teatre de la Festa Major i els Pastorets, han estat i són una petita meravella dins la vida cultural calafina. Ara, amb la incorporació de les noves generacions a la Junta, aquestes propostes s'han complementat amb altres iniciatives, fent una programació variada al llarg de l'any, la qual cosa fa que finalment puguem dir amb orgull que el Casal de Calaf s'ha convertit en aquell veritable centre cultural que tant havíem anhelat.

Tot això tampoc no hauria estat possible sense la participació continuada de diversos col·laboradors, i la persistència d'en Josep Maria Solà i d'en Jordi Rotés, a qui agraeixo la seva confiança per poder fer aquest camí plegats.